

ra sân đặt vào xe hơi tổng táng đen trắng, và phủ lên trên bằng những vòng hoa tươi và hạt cườm.

Xe hơi ngoài sân đã mở máy. Tokarin đặt bàn tay lên vai tên lùn Sênkô :

— Bây giờ, anh phải lên sân bay. Vì an ninh chung, một đồng chí có bản lĩnh phải ở lại. Anh đoán trong 10 phút nữa họ sẽ tới. Trong 20 phút nữa, máy bay cất cánh. Anh yêu cầu em ở lại. Em bằng lòng không ?

Sênkô đứng nghiêm :

— Em xin tuân lệnh.

Tokarin nói :

— Với tài thiện xạ và leo trèo của em, thế nào em cũng thoát hiểm. Anh để lại cho em hai con bẹt giê tinh khôn nhất. Em ráng cầm cự càng lâu càng tốt.

Tokarin bế Sênkô lên, hôn vào má. Đối với cơ quan gián điệp Sô Viết, loại người lùn như Sênkô rất hiếm, nhưng Tokarin không còn giải pháp nào hơn nữa. Hắn huýt lên tiếng sáo. Hai con bẹt-giê to tướng nhảy sô lại. Nếu hồi sáng, hắn không nhốt chúng dưới hầm, u già đã không thể làm mất của hắn 15 phút đồng hồ quý báu. Và giờ đây, hắn không đến nỗi phải dùng Sênkô làm vật hy sinh.

Trong tòa nhà rộng rãi, còn lại một mình Sênkô và hai con chó kéch sù. Hắn bình tĩnh đóng chặt cửa ra vào, lấy giường và bàn chặn lại, rồi trèo lên gác. Hắn chia cho mỗi con bẹt-giê trấn giữ một nơi. Con lớn ở dưới nhà. Con thứ hai ở đầu cầu thang.

Bằng ống viễn kính, Sênkô nhìn ra ngoài. Hắn

nhận thấy một chiếc dip dậu lại, rồi một toán người nhảy xuống. Sênkô nhếch mép cười, khinh mạn. Với mấy khẩu súng và đầy đủ đạn dược, hắn thừa sức chống cự từ sáng đến chiều. Nhưng kế hoạch của hắn là hắn cầm chừng trong vòng nửa giờ, chờ phi cơ chở Tokarin bay lên là thót lên lưng bẹt-giê nhảy qua cửa sổ xuống sân, vọt bờ rào biển vào khu nhà lá trước mặt. Đối với thiên hạ thì nhảy từ trên cao 4,5 thước xuống đất là đại họa, có thể gãy xương, hoặc thiệt mạng, nhưng Sênkô lại coi thường. Trong rap xiếc, hắn còn nhảy cao hơn nhiều. Một khi hắn chạy trốn trừ phi giống vượn mới bắt được hắn. Và lại, trong đời gián điệp R.U., Sênkô đã vào sinh ra tử nhiều lần.

Một tiếng gọi từ dưới sân vọng lên :

— Tokarin, Sênkô, Lisép, đầu hàng đi ?

Hai con bẹt giê trả lời bằng tiếng sủa dữ tợn. Sênkô chĩa súng vào một bóng người vừa nhô lên khỏi bụi rậm dưới sân.

Đoàng.

Nạn nhân đầu tiên của Sênkô nằm sòng soài trên đất. Các nhân viên công an nhất tề rap mình xuống. Cuộc giao phong diễn ra ác liệt. Một tràng đạn súng máy bắn tua tủa lên gác. Sênkô núp sau cửa sổ, không bắn trả lại.

Một chiếc xe hòm đen phóng vùn vụt từ đường cái vào vườn qua cánh cổng mở rộng. Sênkô kê khẩu tiểu liên vào thành cửa sổ, và bóp cò. Loạt đạn của hắn làm kính trước của xe hơi vỡ toang. Hắn thích chí cười vang. Nhiều loạt súng lại nổ ròn. Có lẽ nhân viên công an tưởng trong nhà đóng người.

Dưới nhà, cửa phòng khách bị phá toang. Hai công an viên xung phong đội mũ sắt, cầm tiểu liên, tiến vào. Con bet-giê to như beo co căng nhảy vọt tới, thân hình đồ sộ của nó tấp hai người ngã xuống. Nó định cẩu cổ nạn nhân thì một viên đạn đã bay vào bụng. Nó gầm lên như con sư tử rồi bỏ chạy lên cầu thang. Lên được nửa chừng, nó dừng lại. Một băng đạn súng máy làm nó tắt thở. Thân hình nặng nề của con bet-giê được huấn luyện thành thạo lăn lóc xuống nền nhà.

Thấy bạn bị giết, con bet-giê trên gác cúp đuôi chạy vào phòng Sênkô. Tèn lùn xoa đầu con chó :

— Máy dừng sợ. Năm phút nữa, chúng mình sẽ thoát thân.

Con chó vênh tai nghe ngóng. Nó vừa nghe tiếng chân người bước rón rén trên cầu thang.

Sênkô hé cửa nhìn ra. Hãn không cho người công an xung phong tiến lên nữa. Xạc giờ đạn trong khẩu tiểu liên của hãn được bắn vãi ra trong vòng nửa phút đồng hồ. Không rõ bị đạn hay là né tránh, người ấy nằm mọp xuống.

Phía dưới có tiếng kêu :

— Hề gì không ?

Sênkô nói chỗ xuống :

— Đứng lên đây nữa, mất mạng vô ích. Họ may một trung đội súng máy mới diệt nổi chúng tôi.

Tiếng người chỉ huy dưới nhà :

— Tôkarin, Sênkô, Lisép, các anh đã bị vây tứ phía. Yêu cầu các anh vứt khí giới và ra khỏi chỗ nấp. Nếu không, chúng tôi sẽ xung phong lên gác.

Sênkô đáp :

— Mời các anh thử xung phong.

— Lầm to rồi. Từ này đến giờ các anh có thể bắn nhân viên của tôi bị thương, vì tôi chưa chủ trương quyết liệt. Không cần dùng súng tôi vẫn bắt sống được các anh. Trong 5 phút nữa, nếu các anh không đầu hàng, tôi sẽ ra lệnh ném tạc đạn hơi ngạt, và bơm cay mắt lên gác.

Lời nói ấy làm Sênkô suy nghĩ. Dọ sức bằng súng còn lâu nữa hãn mới bị chế ngự, vì tuy đông, nhân viên công an lại ở vào thế bất lợi dưới nhà, không rõ đối phương núp ở đâu bắn xuống.

Nhưng sau khi công an xử dụng hơi ngạt, tài bách bộ xuyên dương và thùng đạn đầy ắp của hãn trở nên vô ích.

Hơi ngạt sẽ làm hãn nghẹt thở, nước mắt tuôn ra rờn rợn. Hãn sẽ không thấy gì nữa, và người ta sẽ ập vào xích tay hãn như xích tay một tên ăn cắp vô danh ngoài phố. Là sĩ quan Hồng quân, hãn không thể đầu hàng nhục nhã.

Ra khỏi vòng vây hãn trở về nhà riêng không khó. Với thân hình cao một thước, hãn tha hồ chạy giữa đám đông không sợ công an bắt lại. Hãn được đưa vào Sài Gòn bằng tàu ngầm mấy tháng trước. Bạn thân của hãn đã bỏ mạng trong một cuộc rượt đuổi của công an. Sau bao năm tung hoành trên khắp thế giới, hãn không ngờ phải chấm dứt cuộc đời gián điệp tại Sài Gòn. May được thoát chết, hãn sẽ vượt biên giới Cao Miên, rồi từ đó sẽ đi thẳng về Liên Xô.

Tại đó, một người đàn bà đang chờ hãn. Nàng cũng lùn một thước như hãn. Hãn xa nàng đã lâu, và cấp trên hứa hẹn là công tác này xong sẽ cho phép

hắn về thăm. Hắn bỗng nhớ ra một điều quan trọng: Tokarin cũng biết Senkô sắp được về Mạc tư Khoa nghỉ phép. Tại sao Tokarin cứ hắn ở lại để hứng lấy cái chết?

Senkô quắc mắt trong giận dữ. Nếu có Tokarin hắn đã nhảy tới cầu vào yết hầu, và đầu là võ sĩ tuyệt luân, vị tất Tokarin gỡ được những móng tay nhọn hoắt và cứng như mũi dùi của hắn.

Senkô cảm thấy yêu đời lạ thường. Dưới nhà, tiếng nói lúc này lại cất lên:

— Tokarin, Lisép, Senkô? Còn hai phút nữa thôi. Trong hai phút nữa, các anh phải quyết định dứt khoát, kéo sau đó muốn hối cũng không kịp.

Còn hai phút nữa, lựu đạn cay mới được tung lên gác. Hai phút tức là 120 giây đồng hồ. Senkô còn đủ thời giờ đào tẩu.

Hắn đeo khẩu súng lục lên vai, ấn vào túi mảy bị đạn, đoạn dắt con bẹt-giê ra ngoài hành lang. Cuối hành lang, có một cửa sổ mở xuống cái sân nhỏ đầy cát. Đứng ngoài vườn không nhìn thấy sân này vì bị che bởi những đồng gạch cao lút đầu người. Nhảy vào sân cát, Senkô coi dễ như bỡn. Bò sát đất độ 5 thước hắn có thể vọt tường qua nhà bên.

Senkô đẩy con bẹt giê. Con chó băng mình xuống, êm như ru. Senkô co chân nhảy theo.

Không may cho hắn, nhân viên công an đã chờ sẵn bên dưới. Đến khi hai chân chấm đất, Senkô phăng ra thì không kịp nữa. Chân hắn bị chôn vào đồng cát. Một miệng súng đen nồm chĩa ra:

— Giơ tay lên.

Con bẹt-giê trở tài ra cứu chủ. Nó vùng lên, đuôi quạt ngang như ngọn roi cá đuối. Song nhân viên công an đứng sau đồng gạch đã né kịp và nhả đạn. Con chó bị thương vào ức. Senkô háng máu rút súng ra. Nhưng hắn đã ồm lấy bàn tay. Người công an chạy vọt ra, giáng búa súng vào đầu Senkô. Tên lùn ngã lộn xuống cát. Rồi hắn chẳng biết gì nữa.

